

and de vrijheid
wijfelen echter
zal volkomen
grievens, die ter
cht, tegemoet
standpunt in
g. ingewonen,
roeping onzer
een onblijke
zout legt en
ge bepalingen
Regering te
ende juist het
wat men be-
Regering zou
matige grieven
kend, dat de
deel van het
gegaan. Niet
elke uitdruk-
teft gewogen,
merking op te
en microscop
ift, of er geen
i; maar men
ingen een uit-
met den geest
bewoordingen
re. Bovendien
t oog, dat er
dat degenen,
n gezond ver-
met den geest
Een wet r66
nbruik door
en is, is on-
rjuistheid van
niet bij elk
veel van het
Sichts een
eld moge ten
ustheid onzer
bezwaa ge-
dlog tot den
dat niet uit-
een diaconie,
daarna zich
it werd dan
dwongen zou
ing aan den
zij dit zelf
kon de vrij-
n worden ge-
uitdrukkelijk
igheid bevoegd
en Armenraad
is vanzelf, dat
doordra ze geen
nwijs, houdt
is bevoegd,
loen.
merking naar
maakt, dat de
den aan den
n lichten
in medeelen,
instelling van
angevraagd,
at dit de be-
zijn, want de
et, en kan het
re armen bij
aankloppen,
e instellingen
ij te voegen,
deze mede-
us volkomen
zwaar tegen
artikel heeft
e, die inlich-
ever, hoeveel
ntvrig, deze
elks van den
ar voortaan
intermediair
dit zou een
vrijheid der
staat hiervan
en dergelijke
wesen. Hoe
kunnen ver-
pen, hoeveel
t? Ware zuik
dan had er
toeten opge-
dit verbod
de Memorie
Minister om
vensch acht,
del van den
vorden. Om
Minister in
ad de taak
stelling van
nlichtingen
en geldboete
die aan den
eigert. Maar
conciën op-
dezer inlich-
gebruik te
geen sprake,
voorgestelde
a van groot
len om den
aanbaar te
elden voor-
de aan de
verstreken,
et meer ge-
u, dat de
ch tot den
de macht
n van die
ingen, die
te taak van
ordt, heeft
niet vrij te
i het recht
5 om de
n in zaken
peh kwalijk
er diaconie

genoemd worden. Hoeveel ongevraagde
adviezen worden niet door onze kerkelijke
pers aan de kerkeraden geronden, zonder
dat iemand daar ooit een ongeoorloofde
pressie in heeft gezien. Onze diaconen zijn
heusch geen marionetten, die zich door het
eerste het beste adres van een Armenraad
zullen laten meeslepen. En indien de
diaconie hiervan eenig gevaar duicht, kan
ze eenvoudig besluiten deze adviezen onge-
lezen ter zijde te leggen.

Maar liever dan deze onjuiste bezwaren
verder te weerleggen, willen we tenslotte
kort aangeven, welke bepalingen o. i. wel
bezwaa opleveren.

Tegen Artikel 48 en 53 is terecht de
opmerking gemaakt, dat de elsch van den
wetgever, dat de diaconie eventueel zal
moeten opgeven niet alleen den naam van
den bedeele, zijn woonplaats, datum van
geboorte, kerkelijke gezindheid, beroep,
maar dit ook zal moeten doen van al de
leden van zijn gezin, zelfs al verstaat men
hieronder alleen de inwonende leden, — te
bureaucratisch is en bezwaar oplevert.
vooral omdat op verzuim van elk dezer
mededeelingen een boete is gesteld van ten
hoogste honderd gulden. Met Dr. De Moor
hoopt we daarom, dat de Regering deze
opgaven tot het noodzakelijke zal beperken.

Wat artikel 50 betreft, heeft men be-
zwaar gemaakt dat in alinea 2 aan den
Armenraad de bevoegdheid toegekend wordt
mededeelingen te verzamelen ook omtrent
die armen, die alleen door de diaconie be-
deeld worden; de wet voegt er wel aan
toe: *wier omstandigheden aan den raad be-
kend werden, en snijdt daarmee o. i. een
inquisitoriaal onderzoek af, maar de bepa-
ling zou toch in handen van een al te fjerigen
armenraad tot misbruik aanleiding kunnen
geven. Wenschelijk ware daarom er aan
toe te voegen: „doordat zij zich zelf als
zoodanig openbaarden”, gelijk ook door
Dr. de Moor wordt voorgesteld. De slotbe-
paling, dat door een koninklijk besluit bij
instelling van een armenraad zijn taak nader
kan geregeld worden, wil natuurlijk niet
zeggen, dat daardoor nieuwe bevoegdheden
aan dezen armenraad zouden kunnen ge-
schonken worden, want in het voorafgaande
is de taak van den Armenraad wettelijk
vastgesteld en de „nader regeling” kan
derhalve alleen op deze taak zien. Ducht men
echter ook hier misbruik, dan zou het be-
zwaar gemakkelijker te ondervangen zijn,
doordat de slotalinea aldus gewijzigd werd:
„Bij Oas besluit tot instelling van een
armenraad kan de hierboven omschreven
taak van den raad nader worden geregeld”.
De bedoeling van den wetgever wordt dan
duidelijker uitgedrukt.*

Wat Artikel 67 der boeten aangaat, achten
we dat de maxima onnoodig verhoogd zijn
geworden. Er ligt bovendien in deze boete-
bepaling metterdaad iets krenkendes voor
de diaconie, vooral wanneer het verzuim
onwillekeurig gepleegd is. Boete is o. i.
alleen dan geoorloofd, wanneer niet onwil-
lekeurig verzuim plaats vindt, maar opzet-
telijke *weigering* om aan het verzoek der
Overheid te voldoen. Zulk een weigering
toch zou gebrek aan eerbied tegenover de
R-geering verraden en terecht strafbaar
kunnen worden gesteld. Het zou daarom
meer gewenscht zijn, in artikel 67 de bepa-
ling op te nemen, dat wanneer de bestuur-
ders van een inrichting van weldadigheid
na voorafgaande waarschuwing niet binnen
acht dagen aan de voorschriften van art.
6 enz. voldaan hebben, elk hunner zal
gestraft worden met een boete van ene
O-k hierin gaan we met Dr. de Moor dus
geheel accoord.

Oas voornaamste bezwaar geldt echter
Artikel 12, want hier wordt aan de diaconie
eene verplichting opgelegd, die ze metter-
daad niet zou kunnen of mogen vervullen.
Het artikel luidt aldus:
Het bestuur van eene instelling van welda-
digheid deelt desgevraagd aan het bestuur van
eene andere instelling van weldadigheid of aan
Burgemeester en Wethouders binnen een week
mede, of aan een arme, voor wien bij laatste
bedoelde instelling of bij Burgemeester en Wet-
houders ondersteuning is gevraagd, deze door
eerstbedoelde instelling zal worden verstrekt of
wordt verstrekt, en zoo ja, tot welk bedrag en
in welken vorm. Het bestuur van eene instel-
ling van weldadigheid deelt desgevraagd binnen
tweemaal vier of twintig uren aan den secretaris
van den armenraad of aan den beheerder van
het register van inlichtingen mede, of een arme,
omtrent wien bij dien secretaris of den beheer-
der inlichtingen zijn gevraagd, van die instelling
ondersteuning ontvangt en zoo ja, tot welk be-
drag en in welken vorm.

Ons bezwaar geldt minder alinea 1 van
dit artikel; het voor wien is natuurlijk een
drukfout, en zal veranderd moeten worden
in *door wien*, want eerst als de arme zelf
bij Burgemeester of Wethouders om steun
vraagt, openbaart hij zich als een arme
en valt de plicht tot geheimhouding voor de
diaconie weg. Dat de diaconie in zulk
een geval zal moeten medeelen tot welk
bedrag en in welken vorm ze dien arme
ondersteunt, levert o. i. geen onover-
komelijk bezwaar op, en is met het oog
op de dubbele bedoeling ook niet te ver-
wijden. Zal de Overheid suppleeren, dan
moet ze weten, hoeveel zulk een arme van
de diaconie ontvangt. Nog liever zou het
ons wezen, wanneer de Regering op het
voorstel van Dr. De Moor kon ingaan en
den last tot het doen van deze mededeelingen
wilde leggen niet op de diaconie, maar op
den arme zelf, die steun vraagt. Alleen zou
in de wet dan kunnen geschild worden,
dat deze arme een schriftelijk bewijs van
de diaconie moest overleggen, dat hij reeds
ondersteund werd, en hoe hoog het bedrag
van deze ondersteuning was. Practisch zou
dit geen de minste moeite opleveren; voor
de Overheid kwam het op hetzelfde neer,
en de diaconie behoefde dan niet zelf recht-
streeks aan Burgemeester en Wethouders
of andere instellingen van weldadigheid
deze inlichtingen te geven.

Maar wel hebben we onoverkomelijke
bezwaren tegen de tweede alinea van dit
artikel. Volgens deze bepaling toch kan
ieder, die bij den Armenraad of het register
van inlichtingen naar een bepaalden arme
om inlichtingen vraagt, de diaconie daar-
door dwingen te verklaren of hij dien arme
steunt en tot welk een bedrag. Hierdoor
zou de diaconie worden overgeleverd aan
de willekeur van den eerste den beste, die
uit louter lust om zijn nieuwsgierigheid
te bevredigen, om deze inlichtingen vroeg
Natuurlijk kan dit de bedoeling van den
Minister niet wezen, want dit zou lijferecht
in strijd wezen met het door hem zelf
uitgesproken beginsel, dat de diaconie alleen
dan tot inlichtingen verplicht kan worden,
wanneer de arme zich zelf openbaard
heeft. In elk geval zal aan deze bepaling
dus een restrictie moeten bijgevoegd worden,
evensals in Art. 48 en 53 geschied is, waar-
door deze verplichting voor de diaconie
beperkt wordt tot die armen, die elders
ondersteuning gevraagd of ontvangen hebben.
Liefst zagen we echter deze geheele ver-
plichting ten opzichte van de diaconie ver-
vallen; voorzoover ze noodzakelijk is, wordt
ze in de eerste alinea reeds geregeld.

Waar we hiermede aan het einde van
onze bespreking der Armenwet gekomen
zijn, zal het duidelijk zijn, waarom we ons
in hoofdstuk met het advies, door Dr. de
Moor gegeven, kunnen vereenigen. Een
enkele bedenking, zooals tegen Artikel 13
door Dr. de Moor nog overgenomen, achten
we onjuist en zou uit de petitie aan de
Regering kunnen vervallen. Evenzeer
zouden we niet durven aanraden, aan de
Regering te verzoeken de dubbele bedee-
ling uit het wetsontwerp te schrappen.
Calvijn heeft de wijze les aan de Kerken
gegeven, dat men aan de Regering geen
dingen verzoeken moet, die men vooruit
zeker weet, dat de Regering niet toestaat
kan. De dubbele bedeele is onder de
tegenwoordige omstandigheden een nood-
zakelijk kwaad. Bovendien raakt deze dub-
bele bedeele niet rechtstreeks het belang
onzer Kerken. Maar wel zouden we in een
petitie aan de Regering uitdrukkelijk het
verzoek willen opnemen zien, dat artikel
5 alinea 2 (verlies der rechtspersoonlijk-
heid bij eventuele afwijking van de statuten)
op de diaconieën of kerkelijke instellingen
van weldadigheid niet van toepassing wordt
verklaard. Dr. de Moor heeft dit punt in
zijn advies niet opgenomen, en het schijnt
ons toe, dat hier metterdaad uit principieel
oogpunt een zeer bedenkelijk element in de
wet is opgenomen.

Mischien zou het ook aanbeveling ver-
dienen, wanneer het tot een petitie aan de
Regering komt, die artikelen, waartegen
onze Kerken principieel bezwaren hebben
(Art. 5, 12 en 67) op den voorgrond te
schuiven en deze principieel bezwaren kort
te ontwikkelen. De andere artikelen, (Art.
30, 48, 50 en 53) waar de bezwaren van
minder principieel aard zijn of alleen
de formulering gelden, konden die in de
tweede plaats genoemd worden.

Dr. H. H. K.

Verbetering. De vorige week werd abu-
sieveit onder de comitèleden van 't Geref.
Gymnasium te Leeuwarden vermeld: G. J. Oskam,
Herv. predikant te Aalsum. In het comité heeft
wel zitting de heer N. v. d. Snoek, Herv.
predikant te Ooster-Nijkerk.

Voor Kootwijks Scholen.

In hartelijken dank ontvangende door onderge-
tekende: Van den Heer Bouman te Rouwen
f 2 50.
Vriendelijk verzoeken wij onsen scholen te
willen gedanken.

Dr. J. H. HOUTZAGERS.

Kootwijk.

voorzitter

Bereeningsleven.

HET EEN EN ANDER OVER DE ZENDING.

„De zendinglektuur aan den haard, de zending-
lektuur aan den wand!” Met deze woorden
besloot onze tegenwoordige Minister van Oorlog,
de heer Colijn, een van de leidingen die hij
verleiden najaar in verschillende plaatsen des
lands hield, waarin hij op welsprekende wijze
de belangen der zending bepleitte, met name
die van de zending in onze Oost, en tot fjerige
en degelijke zendingstudie opwekte.

Zijn opwekking was waarlijk niet overbodig,
want zendinglektuur tref men niet zeer veel-
vuldig aan in de huisgezinnen en, men mag 't
oogen zoo goed gebruiken als men maar eens-
zins kan, een zendingkaart zal men wel bijna
origins aan den wand vinden.

Men zegge vrij, dat het niet zoo letterlijk
bedoeld is en dat de redenaar alleen heeft
willen zeggen, dat men over de zending in de
gezinnen spreken en ervan leren moet, en dat
men haar zoo moet leren kennen, — ook s66
opgevat, was de aanmaning zeker niet over-
bodig, want er wordt zoo weinig over de
zending gesproken in de gezinnen, dat men
wel haast moet gaan denken, dat er ook heel
weinig over gedacht wordt; dat zij voor velen
buiten het eigen leven omgaat; dat men aan
den zendingarbeid persoonlijk geen deel heeft
en met geen banden er aan verbonden is.

Wie weet er nu eigenlijk, hoe de zendingkaart
er uit ziet? Wie het niet weet, wie op 't gebied
van de zendingaardrijkskunde erg achterlijk is
en zijn achterlijkheid niet inhaalen, zijn onkonde
wat verbeteren wil, die lese in het *Ermelisch
Zendingblad*, 1911 nr. 2 en 3, het interessante
artikel: „De Zendingwereldkaart, of hoe het er
op 't Zendinggebied uitziet.” Het artikel is een
vertaling van een voordracht, gehouden op een
Zendingconferentie in Berlijn door wijlen den
Zendinginspector Stursberg.

„De Zendingwereldkaart” — zoo leest men
daar — mag Gods kinderen niet onverschillig
zijn. Als onze Heiland in Matth. 24:14 zegt:
„En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de
gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis
aller volken; en dan zal het einde komen;”
dan is daarmede de Zendingwereldkaart, wel
verstaan, tot een uurswijzer aan de wereldklok
gestempeld, in 't bijzonder als men onder dat
einde” verstaat het begin van de wederkomst
des Heeren. De Zendingwereldkaart geeft dan
in zekeren zin een Nieuw-Testamentisch ant-

woord op de vraag: „Wachter, wat is er van
den nacht?” Nog meer. Gods kinderen dragen
ook de Rijksbelangen van hunnen Hemelschen
Koning op het hart; zij weten echter, dat Hij
er op wacht, een schaar bijeen te zien uit alle
heidren, volken en talen, welke eens Zijne
heerlijkheid deelen zal. Het moet dus ons groot
en heilig streven zijn, dat zich *spoedig* zulk een
schaar verzamelen. En dan moet het eveneens
ons streven zijn, dat de Zendingwereldkaart
wordt wat zij weten moet.”

Is de zendingwereldkaart ons inderdaad
niet onverschillig en interesseert het ons wer-
kelijk, of zij wordt wat zij moet wezen? Ge-
zoudt soms geneigd zijn, de schouders op te
halen en te zeggen, dat de menschen bij ons
er eigenlijk heel weinig om geven. En als de
dat deelt, dan hadt ge wel niet geheel gelijk,
— gelukkig niet —, maar dan zou in uw doen
toch wel eenige waarheid schuilen.

Laat me in dit verband eens wat vertellen
uit de praktijk van het leven. De classis 's Gra-
venhage van de Gereformeerde Kerken in
Nederland besloot voor eenige jaren, een clas-
sische zendingdag te organiseren. Zoo gezegd,
zoo gedaan. In den Haagischen Dierentuin had
de eerste zendingbijeenkomst van dezen aard
plaats. Zij slaagde uitnemend, ook financieel:
als bate ervan werden voor de zending circa
vijfhonderd goede Hollandse guldens opge-
streken!

Geen wonder, dat men op den ingeslagen
weg voortging. Ieder jaar organiseerde men
s66'n zendingdag. En er kwam alijd goed
publiek, al konden de salen dan ook voller
wesen. Maar het scheen, dat de zendingstijver
ging veldwinnen en dat men op den duur meer
kwam om eens 'n uitgangsdag te hebben,
dan om van de zending te hooren en voor de
zending te bidden en voor de zending te . . .
geven.

Verleden jaar toch was het nog lang de
tiende maal niet, dat de zendingdag, gehouden
werd, maar in plaats van een opbrengst van
circa 500 voor de zending was er maar
ongeveer het tiende gedeelte van dat bedrag.
Zoo werd althans van s66 bevoegde zijde ver-
zekerd, dat aan deze gegevens wel niet behoefte
te worden getwijfeld.

Nu zou het heel dwaas zijn, te gaan generali-
seren, en nu maar in eens te concluderen,
dat het in Nederland met de belangstelling
en de eifervaardigheid voor de zending hard-
achtiguitgaat, want daarvoor zou men over
veel meer gegevens moeten kunnen beschikken.
Doch dit neemt niet weg, dat zulke dingen
toch niet moedeloosheid zijn, maar eenigermate
ontuchtender werken, vooral in dezen tijd, die
met recht de eeuw van de zending mag worden
genoemd, of althans de eeuw voor de zending;
dat wil zeggen de eeuw, die voor de zending,
menscheijkerwijze gesproken, de beste kansen
en gelegenheden biedt.

Lutachen zijn tegenover dit ietwat ontucht-
rend feit andere feiten te stellen, die spreken
van blijvende of toenemende belangstelling in
het werk der zending. Dit schrijvende denkt
men licht aan de zendingconferentie, die ver-
leden jaar zomer te Lunteren gehouden werd
en waarmede een waardige tegenhanger gescha-
pen werd van de groote wereldzendingconfe-
rentie, welke in Edinburgh plaats had.

Het welzagen van die eerste Lunterense
conferentie is te meer verblijdend, omdat het
niet ging om ernstige zendingstudie. Zeker, het
erfelijk in Lunteren moet voor de deelnemers
zeer aangenaam en onspannend geweest zijn,
maar er was geen sprake van, dat het onspan-
ningselement hoofdzak was en de conferentie
in een amusement ontardaad.

Derzen zomer zal men de tweede conferentie
van dien aard houden, weer te Lunteren. Men
schijnt op veel deelnemers te rekenen, want het
plan is, er een dubbele conferentie van te maken,
s66 er belangrijk meer dan 150 deelnemers zich
aankmelden. In dat geval heeft de conferentie
plaats van 1-5 de van 10-16 Augustus.

Van harte is het te hopen, dat de conferentie
even goed of nog beter slaagt dan verleden
jaar. Aan den zendingstudieraad, die de zaak
organiseert, zal het niet liggen, want de raad
al natuurlijk rekening houden met de ervaring,
die verleden jaar is opgedaan, en de weinige
bezwaren, die zich toen hebben voorgedaan,
trachten te ondervangen.

Zulke conferenties kunnen uitnemend werken.
Ze kunnen tal van mannen en vrouwen, die
den zendingarbeid thuis willen dienen, — zelf
niet aangewezen zijnde om naar de heidgenen
uit te gaan — toerusten met de noodige kennis
van en liefde en ijver voor de zending, om hen
in staat te stellen, in het belang van de zen-
ding krachtigen invloed in hun kring uit te
oefenen.

En dat is nuttig en . . . noodig! Daar zijn
tekenen der tijden, die er op wijzen, dat de
heidgenwereld in een goeden toestand is om de
boodschap van den grooten Zender te ontvan-
gen; maar helaas zijn er in ons land nog niet
veel tekenen, die er op wijzen, dat het Christen-
tendom van Nederland zich aangrijpt om met
meer kracht en moed en ijver en volharding
dan tot dusver, te volbrengen dat gedeelte van
de zendingstaak, hetwelk het kan, mag, maar
ook: moet vervullen.

Officiële Berichten.

De Particuliere Synode van Overijssel zal
D.V. te Zwolle worden gehouden 7 Juni a.s.

Sukken daarvoor benoemd en de namen der
afgevaardigden worden ingewacht v66r 31 Mei
bij den scriba des kerkeraads.

J. BOSCH OZN.

Zwolle, 5 Mei 1911.

De classis Zwolle der Geref. kerken heeft in
haar vergadering van 4 Mei preparatoir onder-
zocht, en met alle stemmen beroepbaar gesteld,
den heer Joh. Kwak, Theol. cand., wonende
te Haarlem, Atjehstraat 9.

L. S.

De kerkeraad der Geref. kerk te Uithuizer-
meeden (W.g.) deelt aan belanghebbenden mede,
dat de naam van zijn kerk veranderd is in
Uithuizermeeden; terwijl tevens de naam der
Geref. kerk van Uithuizermeeden (O.g.) ver-
anderd is in Roodeschol.

Deze naamverandering is aan de Hooge
Overheid bekend gemaakt, waarop door de
Hooge Overheid is medegedeeld, dat geen ver-
andering in de nummering der kerken noodig
was, zoodat 't nummer deser kerken blijft gelijk
't was.

Namens den kerkeraad voornoemd:

Da. G. J. v. N. Boon.
Uithuizermeeden, Mei 1911.

Zendingstudiesweek.

Aan het eind der in de vorige week ge-
houden Zendingstudiesweek werden de volgende
conclusiën aangenomen:

De conferentie van Dienaren des Woords te
Groningen, voor Zendingstudie saamgekomen,
is van oordeel:

1. dat eene levendige Zendingactie te con-
stateeren is s66, dat het is alsof de Christus
Zijne Kerk een week geeft om zich op groote
geesteskrachten op den Zendingssakker voor te
bereiden;

2. dat die voorbereiding haars intiens zal
moeten bestaan uit hen zelve aangait in het
weken en werken van het heilig plichtsgevoel
in jong en oud, om aan de uitvoering van het
Zendingbevel mee te arbeiden, en wat de on-
Christelijke volken betreft, in het ernstig be-
studeren (in school en studiekring) soowel van
het leven der volken als van de wijze waarop
zij met vrucht voor Christus veroverd kunnen
worden.

3. dat die arbeid daarom zoo hoog ernstig
dient te geschieden, omdat de geestelijke boos-
heid van het Animisme en Islamisme inderdaad
groot is; de slachtoffers er van vooral in dezen
tijd smeekend roepen: kom over en help ons,
en die te bieden hulp alleen in de zorgvuldige
wapenrusting naar Efeze 6 met vrucht geschieden
kan, en

4. dat weliswaar niet alle kracht alleen aan
Zending mag besteed, maar toch weinige aan te
wijzen is, dat s66 de eere van Christus bevordert
en het leven Zijner gemeente doet bloeien, als
het werkzaam zijn in de missionaire dingen
des Vaders.

Kort verslag van de vergadering der
classis Gorinchem, gehouden te
Gorinchem den 31en Mei 1911.

1. De kerk van Loxmoed opent de vergade-
ring met het zingen van psalm 84: 3, 't lezen
van psalm 84, en gebed.

2. Het onderzoek der lastbrieven doet blijken,
dat alle kerken weittig vertegenwoordigd zijn,
waarop naar toebereit optreedt als praeses Da.
Van Diemen, als scriba Da. Milo, als assessor
Da. Bouwman.

3. De notulen van de vorige vergadering
worden gelezen en goedgekeurd.

4. Vervolgens komt aan de orde de instructie
van een der kerken, welke financieel steun
vraagt van de classis. Wordt verwezen naar de
volgende vergadering.

5. Tot afgevaardigden ter Partic. Syn. van
Z.-H.-Land, Z. G., worden verkozen als primi
de diak. Kapteyn en Lindeboom en de ouder-
lingen A. W. de Leeuw Jr. en G. P. Scher-
peel, en als secundus de diak. Milo en
S. enhart en de ouderlingen L. Koetsier en J.
Notting.

Besloten wordt voor te dragen voor door
deze Syn. te benoemen deputaten: voor art. 11
en 13 K. O. Da. Kapteyn als primus en Da.
Milo als secundus; voor art. 49 Da. Kapteyn
als primus en Da. Bouwman als secundus;
voor den dienst der zending Da. Lindeboom
als primus en Da. Siffers als secundus.

6. In behandeling komt een voorstel Vianen
en ditto Giessendam, in sake het voornemen
daar. Na eenige bespreking wordt aangenomen
een voorstel van dezen inhoud: De classis
Gorinchem stelt aan de Partic. Synode van
Z.-H., Z. G., voor, bij de Gen. Syn. met alle
kracht aan te dringen, om met het oog op de
gebede der gedachten in de Geref. kerken
in sake de eenheid van opleiding, den weg
daar toe en de wijze daarvan, geenerlei verband
te brengen tusschen de Theol. School en de
Theol. Fac. der Vrije Universiteit.

7. 't Onderzoek naar art. 41 D. K. wordt
gedaan.

8. De vacaturbeurten worden geregeld als
volgt:

Asperen: Da. Bouwman en Da. Van Diemen,
Hardinxveld: Da. Kapteyn en Da. Lindeboom,
Noordeloos: Da. v. d. Vries en Da. Steinhart,
Giessen, Oude- en Nieuwekerk: Da. Siffers,
Leerdam: Da. Milo.

9. Tot deputaat hulpbek. kerken wordt be-
noemd: Da. Steinhart als primus en Da. Siffers
als secundus.

10. De geldelijke zaken worden geregeld.

11. De korte notulen worden gelezen, en
daarop wordt de vergadering met gebed gesloten
door den assessor.

Uit naam der classis de assessor,
Da. W. H. BOUWMAN.

Buitenland.

Engeland. Propaganda der Mor-
monen.

In Engeland zijn de Mormonen sterk aan
den arbeid om meisjes naar Utah te lokken.
Een predikant schreef: „Wij hebben het oog
op een special geval. In ons dorp is een
jeugdige dienstbode bezig, alles in orde te
brengen om naar Salt Lake City te vertrekken.
Wij doen alles wat in onze macht is om het
meisje daarvan te doen afzien, doch het is te
vreezen, dat zij te zeer onder Mormoonschen
invloed kwam om haar te overtuigen. Verschei-
dene meisjes in Chesterfield hebben reeds het
plan opgevat naar Utah te gaan; de hulpprediker
van Chesterfield, de Aartsdeken Crosse, stelt alles
in het werk om haar daarvan af te brengen.”

De bevolking is op de zedelingen der Mor-
monen zeer gebeten; een Christelijk blad drong
er op aan, dat de regering maatregelen nemen
om de „huisverwoesters” uit Engeland te
verwijderen. Als de wet dit niet mogelijk maakt,
dan moet de wet hoe eer hoe beter veranderd
worden. Middelerwijl behoorden de hoofden van
gezinnen ernstig tegen de geslepen belagers van
de jeugd te waarschuwen.

Het Amerikaanse blad *Pacific Christian*
tegt met het oog op de Mormoonsche propa-
ganda in Engeland: „In ons land is men het
er over eens, dat de Hierarchy te Salt Lake
sich achter de door de constitutie gewaarborgde
vrijheid van Godsdienst verschuilt, om het volk
uit een handelsmoopunt te exploiteeren. In elk
geval is het Mormanisme in maatschappelijke
en Godsdienstig opzicht een gevaar, en het
Christelijk volk behoort de beweringen van zijne
uitgesonden te beantwoorden met de beleide
maar besluite versterking, dat men ze niet eens
in overweging nemen wil. Dit is dunkt ons ook
het juiste standpunt. De leer der Mormonen
bevat soovele gedrochtelijke dwalingen, dat het
't best is met zijn emissarissen niet in debat te
treeden, maar ze eenvoudig beslist af te wijzen.
In Pruisen heeft de regering de Mormoonsche
propaganda slechtweg verboden. Daartoe zal het
ook wel in Engeland komen.

— Een koekeek weerstaad.
Verleden jaar ontstond er in de Baptistische
gemeente te Cardiff, die in Long Cross St. Baptist
Chapel vergadert, een zware strijd. De
predikant dier kerk openbaarde zich als een
aanhanger der „nieuwe theologie.” Hij werd
daarbij gesteund door het grootste deel der
gemeente, doch de a.g. „trustees”, d. i. zij die

de opdracht hebben, om de goederen der ge-
meente te beheeren, konden daarmede geen
vrede hebben. Het is dan ook bevestigd, dat
predikanten kerkgebouwen, die gesticht zijn om
het Evangelie daarin te verkondigen, aan hunne
bestemming onttrekken tenefinde er hunne
„nieuwe leer” in te verkondigen (die in den grond
der zaak niet anders is dan herhalving van ketterijen
uit de oude doos) in plaats dat zij nieuwe
kerkgebouwen stichten, met geld dat voor dat
bepaalde doel gegeven werd.

De te Cardiff geresen moeilijkheid is echter
uit den weg geruimd door het optreden van
den heer Richard Cory, die een van de oor-
spronkelijke stichters van het kerkgebouw was.
Hij had er de zware processen voor over en
wist daardoor in een rechtsgeding het bezit
van het kerkgebouw te verzekeren, aan hen,
die daarop recht konden laten gelden. Hieruit
blijkt opnieuw, dat de rechtters in Engeland, in
hunne uitspraken, aan de kerken meer recht
kunnen laten verdervaren dan in vele andere
landen. Het Engelse blad, waaraan wij deze
mededeeling ontleenen, voegt er aan toe: „Het
was een stoute daad van Mr. Cory, maar die
toch geheel gerechtvaardigd is. Er zijn maar al
te veel theologische koekeken in het rond, die
de nesten van anderen gebruiken, in plaats dat
zij hunne eigene nesten bouwen, en trustes
zijn maar al te dikwijls te zeer toegevend.”

Gemengd Nieuws.

In Januari van dit jaar is in Allahabad in En-
gelsch-Indië een parlement van Godsdienst-
gehouden. Een predikant, de heer Rudra, sprak
over: een Indische Christelijke geloofsbelijdenis.
Een middagvergadering werd geopend met gebed
door een Hindoe; op een namiddagvergadering
ging weer een Christen in den gebede voor.

Al werd er bij die samenkomsten muziek ge-
maakt, geongen is er niet. Het Hindoeïsme werd
er voorgesteld als de universele Godsdienst;
maar ook Mahomedanen, Christenen en Theoso-
phen voerden het woord. Een spreker betoogde
dat de Vedische Mantras, de formulieregeden
die door de Hindoes gebruikt worden bij het bren-
den van offeranden, behoorden in overeenstemming
gebracht te worden met de Westersche wetenschap.
Ware belijders van den Christus moeten wel erg
het spoor bijster zijn, wanneer zij aan zulke ver-
gaderingen deel nemen.

In Christiania wil men in dit voorjaar eene
internationale bijeenkomst houden van voorstan-
ders van het spreken in tongen. Het daarvoor
noodige geld is reeds bijeen; men heeft nu maar
alleen er voor te zorgen, dat de groote zaal, waarin
de gemeente van den predikant Harnat hare sa-
menkomsten houdt, zoo wordt ingericht, dat zij de
scharen der menschen, van wijd en zijd verwacht,
kan herbergen.

Noch door de staatskerk, noch van overheids-
wege is er enige ernstige poging gedaan om de
eigenaardige beweging, die in Noorwegen haar oors-
prong heeft, enige hindernissen in den weg te
leggen. Al heeft men van de zijde der vrijkerken
en ook uit het leger der socialistischen daarop meer-
malen aangedrongen.

WINCKEL.

Voor Kinderen.

IN EN DOOR HET LEVEN.

IX.

WAT ER KWAM.

Met een weinig moeite, die zij er graag
voor over had, gelukte het Christina op voor-
sprak van den predikant, die het gezin kende,
de toegang te krijgen, dat zij bij de opening
van den winkel, als verkooptster zou geplaatst
worden. Ze son dan bij de lieden inwonen en
deed zij haar best, een goed leven hebben.